

Sygn. akt IV Ka 513/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Karoliny Borowiec-Kołaczyńskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,
po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018 r.

sprawy J. S.

syna W. i E. z domu J.

urodzonego (...) w D.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 8 maja 2018 r. sygnatura akt VI K 695/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. N. z Kancelarii Rady Prawnego w S. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 513/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 maja 2018r. Sąd Rejonowy w Świdnicy, w sprawie o sygn. akt VI K 695/17 uznał J. S. za winnego tego, że:

I. w dniu, w dniu 5 listopada 2014 roku w Ś., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania dla siebie od banku (...) S.A. we W. kredytu na zakup towarów i usług nr (...), doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.672,47 zł (...) Bank S.A. we W., w ten sposób, że złożył poświadczające nieprawdę i nierzetelne pisemne oświadczenie, że jest zatrudniony w firmie (...) w B. na czas określony od dnia 7 maja 2014 roku na stanowisku pomocnika i osiąga z tego tytułu średnie dochody miesięczne w kwocie 1.700 zł netto, w sytuacji gdy

było to niezgodne z prawdą, a które to oświadczenie dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla udzielenia ww. kredytu, wprowadzając w ten sposób w błąd pracownika sklepu (...) w Ś., co do zatrudnienia i uzyskiwanych dochodów oraz zamiaru i możliwości finansowych wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, czym działał na szkodę (...) Bank S.A. we W., powodując straty w wysokości 3.672,47 zł, tj. popełnienia występku z art. 286 § 1 kk i art 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za ten czyn na podstawie art. 286§ 1 kk w zw. z art. 11§ 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego **J. S.** do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank S.A. we W. kwoty 3.672,47 zł (trzy tysiące sześćset siedemdziesiąt dwa złote czterdzieści siedem groszy)

III. na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci oryginału umowy zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych (...) i zarządził pozostawienie go w aktach sprawy;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. N. kwotę 516,60 złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się oskarżony, który za pośrednictwem swego obrońcy zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając:

- na podstawie art. 427 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie okoliczność nie przyznania się oskarżonego, w sytuacji, gdy oskarżony doprowadzony na rozprawę w dniu 8 czerwca 2018r. przyznał się do zarzucanego czynu, ale odmówił składania wyjaśnień.

Ponadto na podstawie art. 427 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności młodocianemu, który przyznał się do zarzucanego mu czynu i wobec którego orzeczona kara o charakterze izolacyjnym przekracza, zdaniem obrony, stopień winy, a nadto nie może odegrać właściwej roli wychowawczej, a przeciwnie może wpłynąć na pogłębienie demoralizacji oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. apelujący wniósł, aby sąd odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok, orzekł w części dotyczącej orzeczenia o karze odmiennie co do istoty sprawy i warunkowo zawiesił wykonanie kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności wymierzonej J. S. przez Sąd Rejonowy, oznaczając okres próby stosownie do art. 70 § 2 k.k., i oddając oskarżonego pod dozór kuratora, ze względu na art. 73 § 2 k.k.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Jakkolwiek istotnie J. S. w ostatnim słowie zmienił zdanie i potwierdził swe sprawstwo oraz przyznał swą winę (k.143v), to okoliczność powyższa nie może stanowić okoliczność tego rodzaju, że wręcz automatycznie, bez względu na inne okoliczności sprawy, w tym związane ze sposobem popełnienia czynu, pobudkami, które sprawcą kierowały, czy w końcu rozmiarem szkody, determinuje łagodniejsze potraktowanie oskarżonego i szczególne „złagodzenie kary”, którą wymierzyłby sąd w sytuacji, kiedy tego oświadczenia by nie było.

Sąd meriti wskazał jakie okoliczności miał na uwadze przy wymiarze kary (k. 150v – 151) i tę argumentację sąd odwoławczy w pełni podziela.

Jakkolwiek z uwagi na datę popełnienia czynu, sąd mógł stosować przepisy inne, aniżeli obowiązujące obecnie (art. 4§1 k.k.), zwłaszcza w zakresie przesłanek warunkowego zawieszenia wykonania kary, które byłyby względniejsze, niemniej stosowanie ustawy obowiązującej w dacie czynu miałyby rację bytu tylko o tyle, o ile spełnione by zostały warunki uprawniające do tego, by w ogóle rozważyć dopuszczalności stosowania środka probacji.

Z taką sytuacją w niniejszej sprawie sąd orzekający nie miał do czynienia właśnie z uwagi na uprzednią, wielokrotną karalność oskarżonego, w tym przede wszystkim za przestępstwa przeciwko mieniu, za które orzekane były kary pozbawiania wolności. Kiedy zaś przeszedł się kartę karną J. S., to wynika z niej, że przestępstwo oszustwa, będące przedmiotem niniejszego postępowania, popełnione zostało jako jedno z wielu, których się dopuścił co samo w sobie stanowi o tym, że braku jest podstaw, by przyjąć pozytywną prognozę co do zmiany jego nastawienia do obowiązujących zasad porządku prawnego.

To, w jaki sposób zachowuje się oskarżony w zakładzie karnym, w którym obecnie przebywa, odbywając jedną z licznych kar pozbawienia wolności, w żadnym razie nie stanowi przesłanki, w oparciu o którą można by było przyjąć pozytywną prognozę co do możliwości osiągnięcia celów kary, bez konieczności jej wykonania. W ocenie sądu odwoławczego, w sytuacji kiedy J. S. mimo młodego wieku skazany był 8 – krotnie i to w większości przypadków były kary bez warunkowego zawieszenia ich wykonania (dwa pierwsze skazania na kary nieizolacyjne nie przyniosły żadnego efektu, co m.in. skutkowało zarządzeniem kary do wykonania), nie sposób uznać, że tym razem oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Z tego też względu, sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie dowodu z opinii dotyczącej jego zachowania w warunkach izolacji więziennej, a przede wszystkim, nie podzielił zastrzeżeń co do rozstrzygnięcia sądu I instancji i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Ponieważ oskarżony korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, a obrona ta nie została opłacona, zgodnie z brzmieniem §17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego oraz brzmienie art. 636§1 k.p.k., jak też sytuację materialną i majątkową J. S., tut. sąd zwolnił go od obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z tym postępowaniem i wydatkami obciążył Skarb Państwa.